

Sygn. akt V KK 106/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)
SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 86 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 czerwca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 lutego 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 19 listopada 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzający go wyrok Sądu
Rejonowego w K. i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1
pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k. postępowanie umarza, a
kosztami procesu obciąż Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 19 listopada 2012 r., uznał A. B. za winnego tego, że w dniu 25 stycznia 2011 r. w miejscowości W. kierując samochodem ciężarowym marki ICBKMV 3190 wraz z przyczepą, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż podczas wymijania uderzył w stojący na poboczu samochód osobowy marki Ford, który zjechał na pobocze celem przepuszczenia pojazdu ciężarowego, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 zł. Nadto obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 1317,70 zł oraz opłatą w kwocie 40 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k.; art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k.), mającej wpływ na treść orzeczenia oraz obrazy przepisu prawa materialnego (art. 86 § 1 k.w.). Postulował zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, jak też o zasądzenie na jego rzecz kosztów sądowych.

Orzekający w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz opłatę w kwocie 40 zł.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 110 k.p.s.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego A. B., zarzucając „rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą naruszenie przepisów prawa – art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w., polegające na wydaniu orzeczenia o utrzymaniu w mocy wyroku sądu I instancji, pomimo istnienia w dacie orzekania negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności wykroczenia – co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.”

W konkluzji wystąpił o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i umorzenie postępowania na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w oczywistym stopniu zasadna, a wobec wniesienia jej na korzyść obwinionego, została uwzględniona w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.).

Nie ulega wątpliwości, że organ prowadzący postępowanie ma obowiązek baczenia, czy w sprawie nie zachodzi któraś z tzw. ujemnych przesłanek procesowych, w odniesieniu do wykroczeń ujętych w art. 5 § 1 k.p.s.w. W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy w K. nie dopełnił tego obowiązku, bowiem utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji pominął, że przed datą wyrokowania w instancji odwoławczej doszło do przedawnienia karalności zarzucanego A. B. wykroczenia. Można dodać, że zagadnienia najwyraźniej nie dostrzegł też obecny na rozprawie apelacyjnej obrońca obwinionego, który w swoim wystąpieniu nie wspominał o potrzebie rozważenia kwestii przedawnienia (protokół rozprawy k. 158).

Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, następuje to z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Jak to zauważono w kasacji, postępowanie w sprawie o wykroczenie popełnione przez A. B. 25 stycznia 2011 r., zostało wszczęte w dniu 17 marca 2011 r. (zarządzenie k. 18), tj. przed upływem podstawowego, rocznego okresu przedawnienia karalności wykroczenia, co skutkowało, że karalność wykroczenia ustawała z upływem 2 lat od jego popełnienia, który to okres kończył się 25 stycznia 2013 r. Widać więc, że w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności wykroczenia nie istniała, jednak przesłanka ta zaktualizowała się przed wydaniem wyroku przez Sąd odwoławczy. W takim wypadku, przy uznaniu, że uniewinnienie obwinionego nie może mieć miejsca, powinnością tego Sądu, wynikającą z art. 104 § 1 pkt 7 oraz § 1a k.p.s.w., było uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec obwinionego.

W celu usunięcia zaistniałego uchybienia należało postąpić zgodnie z zawartym w kasacji wnioskiem, tj. uchylić zaskarżone orzeczenie Sądu odwoławczego oraz poprzedzające je orzeczenie Sądu I instancji i umorzyć wobec A. B. postępowanie o czyn z art. 86 § 1 k.w. Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w przepisach art. 632 pkt 2 k.p.k. oraz art. 119 k.p.s.w.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.